

La importància d'Eva en el procés del desenvolupament humà

NOM de dona

¡Quantes vegades no hem llegit la narració bíblica de la creació! En aquest espai només volem donar unes pinzellades que ens ajudin en la reflexió.

En la lectura del relat, podem dubtar de si és el narrador qui, en el desig d'explicar l'origen de l'ésser humà, relata els processos de desenvolupament que creu descobrir o bé si és el propi ésser humà –**Adam i Eva**–, que li diu al narrador: des del futur que nosaltres ja vivim, intenta esbrinar el camí que hem seguit des de l'instant en què el Creador ens ha situat en el Paradís, fins el moment en què hem adquirit consciència de la nostra identitat i autonomia... És un procés molt lent, no tinguis pressa ni vulguis explicar-ho tot, perquè en l'acció creadora de Déu, el temps inclou l'acció i la passivitat contemplativa, la paraula i els silencis. Els seus temps no són els nostres. Tampoc els lectors hem de tenir pressa en treure conclusions, sinó que hem de prendre el nostre temps per a comprendre les claus més significatives en l'acció creadora de Déu.

És un treball de recerca que fa més de 2.000 anys ha inquietat la humanitat, perquè es tracta de la recerca de la nostra identitat –origen i destí–, que pren com a punt de partença el relat mític del Gènesi que, en el coneixement de la seva riquesa calidoscòpica, cada vegada ens ha apropat més al Creador, al propi jo, a la Humanitat de tots els temps i a la Naturalesa tota que compartim.

De la infinitat d'aspectes i matisos, només n'hem elegit

un, el que fa referència a la maltractada Eva que, per haver estat llegida amb massa pressa i pocs coneixements, sense menysprear altres interessos de caire ideològic, repetidament se l'ha fet responsable d'un pecat que afecta tota la humanitat, recurrent per activa i per passiva des dels volums teològics als acudits més dolents.

Ja sabem com apareix **Eva** a la història, embolcallada en la riquesa del llenguatge mític i carregada d'una significació simbòlica difícilment captada en una sola lectura. A l'escenari, l'espai sagrat amb un **arbre** al mig que es regenera periòdicament per l'acció de l'aigua dels rius, símbol de fertilitat que representa el poder de la vida. No hi ha intervenció humana, l'home només ha de guardar el jardí. Pot passejar i gaudir de la seva bellesa, però Déu li ha prohibit menjar la fruita de l'arbre del bé i del mal perquè, si en menja, morirà; és l'**arbre de la Vida**. La lectura segueix amb l'acció de donar nom als animals i la creació d'Eva.

Ambdós, Adam i Eva, van despullats, no tenen consciència de la seva nuesa, el que fa pensar que hi ha una identifica-

ció total de l'home amb la natura. I apareix la **serp**. La serp, coneixedora del desig humà ocult i inconscient de ser com déus, es dirigeix a la dona, més inquieta i permeable, perquè a Adam sembla que ja li està bé acatar una ordre sense qüestionar-la. La invita a transgredir la prohibició... i ho sap fer, només ha posat de manifest allò que ja està latent: Eva s'adona que el fruit és temptador; poder dominar el bé i el mal!,; dominar el món! Demés, si el desig no hagués existit, Déu no l'hagués prohibit, i per a tu i per a mi, si no es té el sentit de la prohibició, no hi ha desig de la transgressió.

L'efecte immediat és que han obert els ulls, es veuen despullats davant l'un de l'altra, de la naturalesa, de la fam, del dolor... i se les han d'enginyar per fer front a les pròpies necessitats, pors i desigs. Ara hauran de pensar, inventar, treballar, estimar, prendre decisions... en un espai que ja no és infinit.

En la transgressió hi ha pèrdua, però sobretot una victòria: l'adquisició de la condició d'éssers humans. En el mite del Paradís la comprensió d'Eva ha canviat radicalment: **de ser responsable de l'entrada del pecat al món pas-**

sa a jugar un paper fonamental en el despertar de la consciència. La incomprensió històrica de l'acció divina ens ha fet una mala jugada tot al llarg de la història: l'oscil·lació entre dos extrems igualment viciosos: ser col·locades en els altars, si ens mantenim en un món virginal, o ser cremades a la foguera si ens apartem de determinats patrons.

Gràcies, Eva, perquè vas tenir la gosadia del desig, i aquesta gosadia va ser fonamental en l'adquisició de consciència i en la conquesta de la llibertat. Consciència de la dignitat humana que ens ha descobert la plenitud a la que estem igualment cridades i cridats tota la humanitat: ser filles i fills de Déu.

Ara sento el deure de parlar, en el proper article, de Maria, arquetip, però de què?

Roser Solé Besteiro

Adam i Eva, de Suzanne Valadon

Llevat dins la pasta

Pastoral Obrera de Catalunya

Sergi Gordo, el bisbe de la Pastoral Obrera

Oriol Francesch, per combatre el canvi climàtic

Gaietà de Casacobera, home d'Església

LLEVAT DINS LA PASTA és un programa de la Pastoral Obrera de Catalunya que s'emet per ràdio Estel. Us ho explicàvem [aquí](#). El programa esdevé un bon mosaic de llavors d'esperança, des d'angles molt diversos. Aquelles petites o grans iniciatives de què no es parla gaire, però que obren camí per a la justícia, la solidaritat, la creativitat. **Per escoltar l'entrevista només heu de clicar sobre la fotografia.**